

želel zla sedaj, ko koraka proti vrhuncu svoje sreče in itak trpi. Moj načrt je bil ta, da navalim nanj čez leto dni, ko se bo nahajal na cilju svojih želj, in ga osramotim na vrhuncu njegove sreče. Ravnodušno sem gledal na ves ta boj za tisočake in teže nego kdaj po ogrskih vaseh sem čakal odhoda iz postojanke.

Ob treh sem zapustil Tegla, ki se je napravljal na pošto. Stoječ ob peti uri pri odprtem oknu svoje pisarne, sem ga videl, ko se je peljal nazaj na kolodvor. Mahal mi je v pozdrav z roko, a voza ni ustavil. Menda ni dobro opravil pri materi, ker bil je videti razgret in slabe volje.

Drugi dan sem dobil njegovo pismo z nastopno vsebino: Tvoja stvar je tako uravnana, da se kdaj lahko potegneš za Albino, ako imaš resne namene. Moja mati je bila do danes mnenja, da mora postati Albina moja soproga, da po tem potu pridem do Brunerjevega volila. Zato mi jo je hotela prihraniti. Sedaj ve, da ne maram Brunerjeve hčere kakor ona ne mene. Na priloženem listu je njen naslov, ako ji hočeš pisati. Jaz ž njo nočem sedeti za poštno mizo, sprejemati pisem in deliti novin.

Jaz tudi ne! — sem si mislil, ko sem trgal pismo. Takšen je bil konec moje moravanske ljubezenske afere.

Tiste dni se je razširila novica, da se pripravlja zaroka poštarice z Žerjavom. Praznovala se bo na sv. Petra in Pavla dan, ko je v Moravanu cerkveno slavje in praznuje požarna bramba desetletnico.

(Dalje prihodnjič.)

Na planini.

Globoko pod menoj vasice
v večernem miru sanjajo;
mehkó modričaste tenčice
nad nje se sklanjajo.

In daleč nekam v sinjo daljo,
kjer dviga vrh se še snežen,
skoz megle temno-sivo haljo
moj plove k tebi duh iskren:

Tedaj razmaknejo se stene,
megla med nama se zgubi,
željé se objemó ognjene
in srce k srcu govori.

Utva.

